

Література

1. Фінансове право України: підручник / Г. В. Бех, О. О. Дмитрик, І. Є. Криницький; за ред. М. П. Кучерявенка. – К.: Юрінком Інтер, 2006. – 320 с.
2. Нечай А. А. Актуальні питання фінансового права: правові основи публічних накопичувальних фондів: монографія / А. А. Нечай. – Чернівці: Рута, 2004. – 376 с.
3. Бюджетний кодекс України від 21.06.2001 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 37-38. – Ст. 2.

УДК 342.922(043.2)

Лучок А. М., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю. Л., к.ю.н., доцент

ЗНАЧЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНОЇ РЕФОРМИ ДЛЯ УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА

В Україні дуже актуальним є питання утворення та розвитку нормативно-правової бази, прийняття нових законів та інших джерел права, які змогли б якісно регулювати суспільні відносини, встановлювати нерозривний зв'язок між державою та людиною і забезпечити інтенсивний рух України у напрямку європейської правової системи. Для того, щоб забезпечити реальне удосконалення законів та інших нормативно-правових актів, необхідно почати з Основного Закону нашої держави - Конституції України. Саме проблема конституційної реформи постає дуже гостро і є надважливою на сьогоднішній день для української державності [1].

Реформування сучасної української Конституції умовно можна поділити на декілька основних періодів: перший період (1990–1996 роки) настав з моменту здобуття незалежності української держави, процесом підготовки проекту і прийняттям Конституції України; другий період (1996–2004 роки) став періодом становлення і функціонування Конституції України; третій період (2005 - донині) позначився процесом конституційної реформи, яка полягає у внесенні змін та доповнень до Конституції України, масштабною конституційною кризою 2007–2009 років і пошуком легітимних та легальних шляхів системного оновлення Основного Закону. Революційні події 2014 року вимагають нових підходів до періодизації конституційної реформи.

Прийняття Конституції України 28 червня 1996 р. стало основним здобутком першого періоду і, одночасно, точкою відліку другого періоду розвитку українського конституціоналізму. Паралельно з цією важливою для українського народу подією був прийнятий Закон України «Про

прийняття Конституції України та введення її в дію». Цей закон засвідчив втрату чинності Конституції України від 20 квітня 1978 року, яка діяла до того часу.

Характерною ознакою другого періоду конституційного процесу стала реалізація положень Конституції через новостворені правові акти та систему органів державної влади та місцевого самоврядування, передбачену Основним Законом. Упродовж 1996–2006 років загалом були сформовані нормативно- та організаційно-правові механізми реалізації Конституції України [1].

Віру народу України у власні сили пробудили події, пов'язані з виборами Президента України в 2004 році, що отримали в політичній теорії та практиці назву «Помаранчевої революції». Ці події ознаменували третій період конституційного процесу, пов'язаний з внесенням змін та доповнень до Конституції України (конституційною реформою), масштабною конституційною кризою 2007–2009 років і пошуком легітимних шляхів системного оновлення Основного Закону [2, с. 36].

Від початку 2014 року, розпочинається наступний період конституційної реформи на фоні безпрецедентної кризи владної вертикалі, в політичному просторі України активізувалися пропозиції «повернутися до Конституції 2004 року». Під цим мається на увазі обрання парламенту за пропорційною системою та позбавлення скомпрометованого насиллям Президента Януковича значної частини сильних повноважень [3, с. 112].

Нині немає чіткого бачення необхідних змін до Основного Закону. Є невелика кількість проблемних моментів, наприклад конституційні положення про місцеве самоврядування, вектор змін яких не викликає заперечень у переважній більшості суб'єктів законодавчого процесу.

Для визначення концептуальних напрямів конституційної реформи видається доцільним проведення широкого обговорення її змісту із залученням народних депутатів, провідних науковців, фахівців. Результати такої дискусії могли б стати базою для вироблення стратегії конституційної модернізації та особливостей її реалізації на нормативному рівні [4].

Тож з історії становлення Конституції та її реформації можна зробити висновок, що за невеликий час свого існування український Основний Закон зазнавав чималих змін. Все це відбувається через те, що у державотворців не було і немає чіткого уявлення про устрій і правління в Україні, і тому вони не можуть відобразити це в нормативно-правових актах. Але на нашу думку головна проблема полягає в тому, що українські державні діячі навіть не намагаються виконувати Конституцію. Замість того вони усіма можливими засобами намагаються підлаштувати її під свою владу та контроль. Але не дивлячись на все це необхідно зазначити, що українській конституції, як і усьому державному законодавству, доведеться пройти ще чи мало випробувань для того щоб відтворити

структуровану, чітку і якісно-функціональну систему національного права, яка б могла врегульовувати суспільні відносини. Необхідно звертатися до міжнародного досвіду, опрацьовувати недоліки враховуючи державний інтерес, і законні інтереси усього суспільства.

Література

1. Конституційне право України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://westudents.com.ua/glavy/61816-2-storya-konstituts-ukrani-1996-r.html>
2. Конституційна реформа в Україні: у пошуках політичного балансу / ШПА при НАУКМА, УНЦПД; за заг. ред. С. В. Балана, С. Г. Конончук. – К.: «Лікей», 2011. – 44 с.
3. Конституційний процес в Україні / ред. Ю. П. Рубан. – К.: НІСД, 2008. – 220 с.
4. Конституційна реформа в Україні. Історія, сучасний стан та перспективи [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://constituanta.blogspot.com/2012/04/blog-post_13.html.

УДК 342.347

Марківська Г. І., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Устинова І. П., к.ю.н., доцент

ЮРИДИЧНИЙ ОГЛЯД РЕГУЛЮВАННЯ ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ БЮДЖЕТНОЇ СФЕРИ

Відповідно до Конституції України (ст. 95) бюджетна система України повинна будуватися на засадах справедливого і неупередженого розподілу суспільного багатства між громадянами і територіальними громадами, і держава прагне до збалансованого бюджету. Одним із важливих напрямків фінансової діяльності держави є контроль за діяльністю учасників бюджетного процесу щодо дотримання бюджетного законодавства на кожній його стадії. Сучасні особливості правового регулювання бюджетного контролю свідчать про недосконалість правового механізму і наявність дестабілізуючих факторів у фінансовій системі [1, с. 26].

Фінансовий, у т.ч. бюджетний, контроль є одним з функціональних елементів управлінської діяльності в сфері фінансів. За своєю сутністю бюджетний фінансовий контроль являє собою сукупність дій уповноважених органів щодо перевірки складання і виконання бюджету і пов'язаних з цим питань діяльності суб'єктів господарювання і управління з використанням специфічних форм і методів його організації [8, с. 437].

На мою думку, бюджетний фінансовий контроль є важливою